

Salcâmul nimănui

Daniel Vișan-Dimitriu

Erau pe deal copaci destui,
Dar unul, cel al nimănui,
Foșnea din frunze cu-nțeleș
Când mă rupeam de-un drum de șes.

Se întâmpla atât de rar,
Încât mă întrebam: "El chiar
Își amintește mersul meu
Ori chipul? Știe că sunt eu?"

Sunt ani de când n-am mai trecut
Prin locuri care mi-au plăcut
Și-au fost, în tinerețea mea,
Decor spre ce mă atrăgea.

Mă-ntreb și-acum, pe-același drum:
Salcâmul dintr-un vechi album,
Mai pune-n margini de cărare
O umbră binefăcătoare?

M-apropii și o adiere
Șoptește-n clipa de plăcere
De sub salcâmul nimănui:
"Iubești aceiași ochi căprui?"